

Jeg beklager lige saa dybt, at den højtærede Minister endogsaa synes at have forladt sin principielle Betragtning, at Arbejdsgiverne har en Pligt til at betale Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, idet Konsekvensen af den højtærede Ministers og Flertallets Ændringsforslag vil være, at efter at 3 Aar er gaaet, vil al Bidragspligt fra Arbejdsgivernes Side til Arbejdsløshedsordningen være bortfaldet. Naar Ministeren er gaaet hertil, saa kan man næsten ikke tro andet end, at det er Flertallet, der har pareret Ordre fra Arbejdsgiverforeningen, som meget stærkt har pointeret, at nu maatte endelig Arbejdsgiverne være fri paa dette Punkt. Jeg tror, det fra Arbejdsgiverforeningens Side er overordentlig uklogt at ville frigøre sig for det i Sammenligning med, hvad der gælder i mange andre Lande, ringe Bidrag, som paahviler hver Arbejdsgiver her i Danmark. Jeg tror ikke paa, at dette, at man nu frigør sig derfor, giver en Ordning, der kan holde i det lange Løb, og derfor tror jeg, det var klogt af Arbejdsgiverne, om de havde været glade over, at Danmark her har saa ringe Byrder paa Arbejdsgiverne i Sammenligning f. Eks. med et Land som England.

Jeg beklager altsaa, at den højtærede Minister i Dag vender Ryggen til sin egen Ordning, saa meget mere som jeg ikke tror, at det, som Ministeren og Flertallet sætter i Stedet, vil holde overfor de Krav, Tiden vil stille. Det, man sætter i Stedet, er Adgang for Arbejdsløshedskasserne til Oprettelse af Krisefond. Jeg vil gerne overfor dette bede erindret, at dette Forslag kommer ikke i en normal Tid, hvor der kunde være Haab om, at der var god Lejlighed for Arbejdsløshedskasserne til at konsolidere sig overfor fremtidige Kriser. Dette Forslag kommer tværtimod i et Øjeblik, hvor man selv foreslaar en Ændring i Arbejdsløshedsforsikringen, som vil medføre, at Arbejdernes Forsikringskontingenter maa sættes betydeligt op, paa et Tidspunkt, hvor mange af de betydeligste Kasser har optaget store Millionlaan for at kunne klare deres Forpligtelser, Laan, som i den nærmeste Tid maa betales tilbage gennem ekstraordinære Kontingenter.

Naar man under saadanne Forhold foreslaar en ny Ordning, hvorefter der tillige i den nærmest kommende Tid først og fremmest ved Arbejdernes Bidrag skal kunne oprettes Krisekasser, har jeg den Opfattelse, at den højtærede Minister vil blive skuffet. Selv om disse Kasser skulde blive oprettet i den nærmest kommende

Tid, er det dog givet, at de ikke vil faa nogen Modstandskraft af Betydning overfor den kommende Vinters Krav, og en saadan Ordning mener den højtærede Minister altsaa, han kan gaa til Vinteren med. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister skulde være en Aladdin paa det Omraade, som kunde have Grund til at vente sig det Held, at Arbejdsløsheden i den kommende Vinter vil gaa ned til et Minimum. Hvis han venter dette, tør jeg ikke tro derpaa, den graa Virkelighed vil blive en anden.

Med Hensyn til mine Tvivl paa dette Omraade har jeg en stærk Forbundsfaale i den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, som ved Lovforslagets første Behandling udtalte, at hvis en stor Arbejdsløshed vil kunne forudsættes til den kommende Vinter, da vil Lovforslagets økonomiske Konsekvenser for Samfundet, naar man ser Forholdene aabent i Øjnene, ikke være de angivne: at skabe en samfundsmæssig Lettelse, men derimod kun en Omflytning. Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven føjede den Gang til: „Imidlertid er der jo Spørgsmaalet om, hvorvidt den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse overhovedet lige med eet Slag kan afskaffes, og om de følger, et saadant Skridt vilde have for andre Samfundsorganer, ikke vilde opveje, ja, maaske endog overstige de økonomiske Gevinster, som Stat og Kommune efter Lovforslaget tænkes at ville faa.“ Og det ærede Medlem satte ved samme Lejlighed Punktum for sine Udtalelser ved at sige: „Jeg vil igen betone . . . at Forudsætningen for vor Deltagelse i Arbejdet paa Gennemførelsen af et Lovforslag som dette hviler paa de klare Forudsætninger, at der er en vis Udsigt til, at den ekstraordinære Arbejdsløshed kan blive formindsket, saaledes at det derigennem bliver forsvarligt at op hæve den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. En blot Omvæltning af Byrderne fra den ene Samfundsfaktor til den anden har ingen Interesse for os.“

Nu vil jeg gerne spørge det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven om, hvilke Ting der er sket siden første Behandling, der berettiger det ærede Medlem til at mene, at Arbejdsløsheden nu vil gaa i saa høj Grad ned, at denne Ordning ikke blot vil blive en Overvæltning af Byrderne fra andre. Har det ærede Medlem her faste Holdpunkter, bør han sige dette Ting det. Desværre maa jeg sige, at jeg har det Indtryk, at det ærede Medlems ændrede Opfattelse paa dette Punkt igen har sin Rod i Krav og Ordre, der er kommet fra Dansk